

Liptál - 13. prosince 2020

3. neděle adventní

Jan připravil cestu Pánu a potom začal pochybovat.

Budu tě oslavovat, můj Bože, králi,
budu velebit tvé jméno po všechny věky.
Dobrotivý je Hospodin ke všem
a soucit má se všemi svými tvory.

Ať tě chválí, Hospodine, všechna tvá díla
a tvoji zbožní ať tě velebí!
Ať vypravují o slávě tvého království,
ať mluví o tvé síle!

Aby poučili lidi o tvé moci,
o slávě tvé vznešené říše.
Tvé království je království všech věků
a tvá vláda trvá po všechna pokolení.
(Žl 145,1+9.10-11.12-13ab)

Evangelium:

2 Jan uslyšel ve vězení o činech Kristových; poslal k němu vzkaz po svých učednících: **3** „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“

4 Ježíš jim odpověděl: „Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte: **5** Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. **6** A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“

7 Když Janovi učedníci odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr? **8** Nebo co jste vyšli zhlédnout? Člověka oblečeného do drahých šatů? Ti, kdo nosí drahé šaty, jsou v domech královských.

9 Nebo proč jste vyšli? Vidět proroka? Ano, pravím vám, a víc než proroka.

10 To je ten, o němž je psáno: „Hle, já posílám posla před tvou tvář, aby ti připravil cestu.“ (Mt 11, 2-10.)

Milí bratři a sestry,
v dnešním evangeliu jsme slyšeli něco, co můžeme přirovnat - k dnes tak rozšířenému jevu - kterým je syndrom vyhoření.

Když si uvědomíme, jak zázračně se začal život Jana Křtitele, čím pokračoval a co všechno zažil, nechce se mám věřit, že jeho život končí ve vězení, a ještě doprovázen takovými neuvěřitelnými pochybnostmi.

Vypadá to, že jeho víra vyhořela.

Připomeňme si, co o Jánou Křtiteli řekl sám Pán Ježíš, kterému Jan připravil cestu:

7 Když Janovi učedníci odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupcům o Janovi: „Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr? **8** Nebo co jste vyšli zhlédnout? Člověka oblečeného do drahých šatů? Ti, kdo nosí drahé šaty, jsou v domech královských.

9 Nebo proč jste vyšli? Vidět proroka? Ano, pravím vám, a víc než proroka.

10 To je ten, o němž je psáno: „Hle, já posílám posla před tvou tváří, aby ti připravil cestu.“ (Mt 11, 7-10.)

Jak je to možné, že tento „mnohem víc, než prorok“, který Božím řízením objevuje Mesiáše, a dokonce ho i pokřtí, nakonec upadá do takové deprese a nejistoty.

Byla to samota vězení, nebo zklamání z takového hanebného konce života? Jak je možné, že Hospodin, který ho na tuto cestu vyvolil, připravil a přivedl a také zmocnil k tomu, aby své poslání splnil, se nakonec stává hříčkou v rukou rozmarných mocipánů a nakonec dokonce obětí primitivních a ponižujících ženských intrik?

Jak je to možné, že největší z proroků, ba - jak jsme slyšeli - „mnohem víc, než proroků“, končí svůj život tak potupně?

Určitě nenajdeme dokonalé vysvětlení, ale jedno se přece jen nabízí:

V 10. verši čteme: „Hle, já posílám posla před tvou tváří, aby ti připravil cestu.“

Čekali bychom, že ta příprava byla završena Ježíšovým křtem v Jordánu, ale pravda je trochu jiná.

Ján v této přípravě pokračuje a připravuje cestu Ježíši až na Golgotu. Tak, jako Janovo zvěstování spasení předcházelo zvěstování Ježíše, tak i jeho smrt předcházela Ježíšovou smrt.

Oba umírají za pravdu a oba umírají rukou svých bratří!!!

Podle tradice Jan Křtitel v jednom ze svých kázání odsoudil i Héróda Antipu za zavržení manželky a sňatek se ženou vlastního bratra. Héródés ho za tuto kritiku nechal uvěznit. Nesnesl pohled na zrcadlo, které mu Jan nastavil.

Krátce před Pesachem, roku 32 po Kristu, má Herodes narozeniny, a proto pořádá velkou oslavu.

Svátek Pesach patří k nejvýznamnějším židovským svátkům, který připomíná vysvobození Izraelitů z egyptského otroctví.

Právě symbol beránka spojuje židovský Pesach s křesťanskými Velikonocemi, kdy si připomínáme oběť Pána Ježíše, který jako Beránek Boží svou smrtí vykoupil lidstvo.

Herodes, místo aby se na slavení svátku Pesach patřičně připravil, pořádá velký narozeninový mejdan, na kterém se sejdou všichni Herodovi vysoce postavení úředníci, vojenští velitelé a významní obyvatelé Galileje. Během oslavy hostům zatančí Salome, mladá dcera Herodiady a jejího bývalého manžela Filipa. Muži jsou jejím vystoupením okouzlení a Herodes tak poblázněný, že je ochoten splnit jakékoliv její přání, až do poloviny svého království.

Dcera jde pro radu k matce a ta ji poradí něco tak ukrutného, jako hlavu Jana Křtitele, což šokovalo i samotného Herodese.

Představte si, Saloma mohla získat půl království!!! Místo toho se stává vražedkyní nevinného Božího člověka.

Některé rady bezbožných matek jsou opravdu nesmyslné....

Nepřipomíná vám to něco?

Židovský národ mohl získat nejenom půl pomíjivého království, ale celé a hlavně věčné Boží království. Místo toho se stal vrahem Božího Syna.

A byl to právě Herodes, který vydal Ježíše Pilátovi.

Bratři a sestry,

když je někdo posedlý svými podlými, egoistickými touhami, je natolik zaslepený, že ztrácí soudnost a nedokáže přemýšlet rozumně a objektivně. Možná vám to přijde příliš kruté, ale právě tento Herodes je symbolem také dnešní doby.

Kolik rodin zničil egoismus a zaslepenost vlastními neukojenými touhami! Kolik vztahů tento egoismus zničil, nemluvě o tom, jakou daň si vybírá v politice a v celé společnosti.

Ale tu největší daň si vybírá v církvích. Už od doby vydání Ediktu milánského v roce 313, který vydal císař Konstantin I. a jeho spoluvladař Licinius. Tímto Ediktem končí pronásledování křesťanů a postupem času dochází k tomu, že se spojuje oltář s trůnem, tedy křesťané spojují náboženství s vládou.

Dnes sice církve už nemají takovou moc, jako v minulosti, ale místa pro egoismus je v nich stále dost.

Pán Ježíš má největší problémy se svým pozemským personálem, a to je jedno, ve které církvi.

Ještě pořád si většina kněží a biskupů, ale i farářů a kazatelů hrají na monarchy. Místo, aby sloužili svým ovečkám, nechávají si sami sloužit. Kde se vytratilo ono Ježíšovo: „...kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech“? (Mk 9,35).

Vy, milí liptálští bratři a sestry, můžete být jenom rádi a Bohu vděční, že máte tak upřímně věřící sestru farářku, která důvěřuje Bohu a všechny vás nosí ve svém srdci. Jenom se modleme, aby to to její srdce vydrželo.

Vraťme se ještě k Janu Křtiteli.

Jan s Kristem šel, byť na svou vlastní Kalvárii !!!

Samozřejmě, že Ježíšova smrt má jiný rozměr a jiný význam, ale pokračuje stejně jeho vítězstvím svého zmrtevýchvstání i zmrtevýchvstáním Janova.

Otázka, kterou si však musíme položit, je: „Chceme jít s Kristem, i když na Golgotu, nebo za vlastním pohodlím, i když bez Krista?“

Příprava na Druhý příchod Pána Ježíše by měla být každodenní součástí našeho života.

Pán Ježíš nás vyzývá:

"42 Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde." (Mt 24, 42)

Bdělost si nejvíc uvědomujeme za volantem. Dobře víme, co znamená takový mikrospánek. Kolik tragických případů už má na svědomí.

Nejedná se však o tělesnou, ale o duchovní bdělost. To neznámá, že by křesťan neměl spát a chodit jako přízrak. Duchovní bdělost je o něčem jiném. „41 Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ (Mt 26,41)

Pokušení mohou být různá, ale tím největším a nejzákeřnějším je pokušení vlastní spokojenosti, spokojenosti sami se sebou.

Pán Ježíš v poselství do Laodikeje říká:

17 "Říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji, a nevíš, že jsi ubohý, chudý, slepý a nahý." (Zj 3, 17)

Proto nás apoštol Pavel napomíná:

„13 Bděte, stůjte pevně ve víře, počínejte si zmužile a buďte silní! 14

Všechno ať se mezi vámi děje v lásce! „(1 Kor 16, 13-14)

Toto je ta nejspolehlivější příprava cesty pro setkání s naším Pánem, je to zároveň příprava Jeho příchodu do našich srdcí.

Je tu však ještě jedna příprava a tou je příprava cesty do srdcí našich blízkých a také do srdcí lidí, kteří nás obklopují.

Co pro to děláme? Záleží nám vůbec na tom, aby i tito lidé byli spaseni?

Apoštol Pavel takto horlil pro svůj národ:

"1 Bratři, touha mého srdce a prosba k Bohu za ně je, aby byli spaseni." (R 10, 1)

Kolik místa v našem srdci má touha po spasení našich blízkých?

Jak usilovně se za ně modlíme?

Vím, že to není jednoduché a bez Boží pomoci to ani nejde.

Důležité však je, abychom po tom upřímně toužili a udělali vše, co je v našich silách.

Milí braři a sestry,

všem vám přeji požehnaný zbytek Adventu a ještě požehnanější Vánoce.

Vánoce prozářené Ježíšem, jehož láska k nám ho přivedla až na Golgotu, kde jako Beránek Boží se obětoval nejenom všeobecně za hříchy světa, ale i za ty naše, za ty moje.

Pojďme s ním, i kdyby ta cesta vedla menšími, či většími našimi osobními Golgotami, ale s NÍM!! Protože jenom v Něm je naše spása, jenom v Něm je náš život - pozemský i ten věčný.

A nakonec ještě toto:

Bible, Písmo svaté, je uzavřeno těmito slovy:

„Ten, který vydává svědectví o těchto věcech, říká: „Přijdu brzy.“ Amen, přijď, Pane Ježíši! (Zj 22,20)

Kéž by naše odpověď byla stejná: „Ano, Pane Ježíši, přijď a přijď především do mého srdce. Potřebuji Tě!!!“

Amen.

Jaroslav Kratka, Brno

Kázání Liptál 13.12.2020